

Arrest

nr. 292 963 van 21 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 9 maart 2020 en heeft een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 maart 2020. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weigerde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 31 mei 2021. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing. Op 27 september 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 12 mei 2022 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 augustus 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS wordt verzoekster gehoord op 22 november 2022 en 23 januari 2023.

De commissaris-generaal besluit op 9 februari 2023 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, wordt op 13 februari 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op (...) 1989 geboren in het departement La Libertad in El Salvador. De laatste tien jaar voor uw vertrek uit het land woonde u bij uw toenmalige man en zijn familie in Santa Tecla in La Libertad. Sinds december 2016 was u gehuwd met uw toenmalige man G.(...) G.(...) R.(...) (DVZ xxx, CGVS xxx). Samen hebben jullie twee kinderen: N.(...) M.(...) R.(...) G.(...) (DVZ xxx) en Ga.(...) I.(...) R.(...) G.(...) (DVZ xxx). Omwille van de problemen die uw ex-man had ontvluchtten ook zijn moeder M.(...) V.(...) R.(...) V.(...) (DVZ xxx, CGVS xxx) en zijn zussen A.(...) E.(...) R.(...) V.(...) (DVZ xxx, CGVS xxx) en An.(...) P.(...) C.(...) R.(...) (DVZ xxx, CGVS xxx) met wie jullie samenwoonden het land. Ook het zoontje van Es.(...) D.(...) A.(...) L.(...) R.(...) (DVZ xxx) reisde met jullie mee.

In El Salvador was uw voormalige man werkzaam als vennoot voor het familiebedrijf genaamd P.(...) A.(...) D.(...). Zelf was u huisvrouw en zorgde u voor de kinderen.

Op vrijdag 3 januari 2020 nam uw ex-man de bus naar huis van het werk toen hij problemen kreeg met twee benedeleden. Ze benaderden hem en vroegen van welke bende hij was aangezien hij verschillende tattoos heeft. Hij zei dat hij niet van een bende was en verplaatste zich naar een zitje meer vooraan in de bus. Eén van de twee benedeleden volgde hem en probeerde zijn telefoon af te pakken waarop uw man zijn hand wegsloeg. Daarop werd het bendelid kwaad en riep hij dat het de Mara Salvatrucha (MS) was die in dat gebied de leiding had en hij gaf uw man een vuistslag in het gezicht. Uit reflex stond uw man recht en gaf hij op zijn beurt het bendelid een vuistslag in het gezicht waardoor hij op de grond viel. De andere man kwam nu ook naar voor in de bus en hielp hem recht. Beide benedeleden begonnen uw man te bedreigen en zeiden dat ze hem gingen vermoorden en dat ze wisten waar hij woonde en zijn familie wel kenden. Ze deden nog het teken van de MS en stapten van de bus. Uw ex-man bleef op de bus zitten en ging naar huis.

Op woensdag 8 januari 2020 vond u een briefje onder jullie deur waarop stond: “Aan een homeboy raak je niet, we gaan jou en je familie vermoorden”. Jullie raakten in paniek en besloten om op zaterdag met heel de familie en onder begeleiding van de bewakingsdienst van het bedrijf van uw toenmalige man en met de hulp van uw vader te verhuizen naar uw ouders. Op woensdag 15 januari 2020 ging uw man nog iets regelen voor zijn bedrijf en besloot hij ook nog naar jullie woning terug te keren om de honden eten te geven. Toen hij daar aankwam werd hij aangesproken door de vrouw die al jaren brood verkoopt in jullie colonia. Zij wist hem te zeggen dat de bende haar gevraagd had jullie woning in het oog te houden. Uw man bedankte haar en ging de honden eten geven waarna hij terug vertrok en de politie contacteerde. De politie zei enkel dat de aangifte genoteerd was en dat ze bezig waren met de zaak. Uw man vertelde daarna ook aan de rest van de familie wat er gebeurd was en jullie besloten het land te verlaten. Jullie bleven binnen in het huis van uw ouders tot aan jullie vertrek uit het land. Op 8 maart 2020 namen jullie het vliegtuig van El Salvador naar Spanje en van Spanje naar België waar jullie op 12 maart 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 31 mei 2021 kregen u en uw man een weigeringsbeslissing van het CGVS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze weigeringsbeslissing op 27 september 2021.

In september 2021 gingen u en uw toenmalige man uit elkaar.

Op 12 mei 2022 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 13 oktober 2022 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. In het kader van uw tweede verzoek, verklaart u dat u sinds juni 2018 een geheime relatie onderhield met een taxichauffeur, genaamd Ch.(...), die voor bende MS13 taken uitvoerde. Ch.(...) diende drugs en wapens van de ene naar de andere plaats te transporteren. Ook stond hij op de uitkijk voor de benedeleden. Ch.(...) en u kenden een vertrouwensrelatie, waarbij hij zijn hart luchtte bij u.

Op een dag vertelde Ch.(...) u dat hij het levenloze lichaam van een vrouw in zijn kofferbak had getransporteerd waardoor detectives, die camerabeelden hadden gezien, hem achtervolgden. Deze detectives vroegen hem om zijn samenwerking, zodat ze de benedeleden in kwestie konden arresteren. Ch.(...) weigerde echter zijn medewerking te verlenen. De detectives achtervolgden Ch.(...) gedurende maanden. Tegelijkertijd begonnen de benedeleden Ch.(...) te controleren, gezien ze niet wilden dat hij enige informatie zou doorspelen. Tevens wilden ze dat Ch.(...) officieel tot de bende zou toetreden, wat Ch.(...) echter weigerde. Op een dag lichtte Ch.(...) u via de telefoon in dat hij samen met zijn vader met de

detectives was gaan praten. Enkele dagen later kreeg hij thuis een dreigbrief van de benedeleden. Ch.(...) vertelde u via de telefoon dat hij de paspoorten van zichzelf en zijn familie aan het regelen was om het land te verlaten. Vooraleer u Ch.(...) echter nog kon zien, verdween hij en was er geen nieuws meer over hem. Dit gebeurde op 26 maart 2019, enkele dagen nadat hij de dreigbrief had aangekregen.

Een paar weken na zijn verdwijning, werd u benaderd door de zus van Ch.(...) die u een telefoon overhandigde. De zus van Ch.(...) werkte eveneens voor de benedeleden. Bendeleden aan de lijn zeiden tegen u dat u voor hen op de uitkijk moest beginnen te staan op de hoek voor uw huis. U deed dit elke dag van vier tot vijf uur in de namiddag. U deed dit gedurende ongeveer zeven maanden. Op een dag werd u opgezocht door het vrouwelijke bendelid E.(...). Zij nam u mee naar een destroyer huis, waar vijf of zes andere benedeleden u opwachttten. Ze randden u aan. U slaagde erin te ontsnappen. E.(...) achtervolgde u tot aan uw huis. Vanaf dit moment besliste u niet meer te zullen werken voor de benedeleden. Ongeveer twee maanden later, vingen de problemen die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde –zie hierboven- aan.

Ter staving van uw verzoek legt u opsporingsberichten van Ch.(...), alsook een bericht van de zus van Ch.(...), een mail met bijkomende informatie, een foto van bendelid E.(...), een klacht in België, uw akte van echtscheiding en een foto van de openbare aanklager -i.e. uw ex-schoonbroer- neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest vermoord te zullen worden door de benedeleden van MS13, gezien u een geheime relatie onderhield met Ch.(...) en gezien u de samenwerking met de benedeleden abrupt stopzette (CGVS p. 17). Gezien u echter verschillende weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Ten eerste is het opvallend dat u vage en onsamenhangende verklaringen aflegt over de reden waarom Ch.(...) werd betaald door de benedeleden. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS, verklaart u aanvankelijk dat benedeleden Ch.(...) geld aanboden om bepaalde taken voor hen uit te voeren, maar verklaart u vervolgens dat Ch.(...) voldoende autoriteit had opdat hij kon afdwingen van de benedeleden dat zij hem betaalden voor de klussen die hij voor hen uitvoerde (CGVS p. 9 en p. 10). Wanneer u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud wordt gewezen op het gebrek aan samenhang in uw verklaringen en u wordt gevraagd naar meer informatie, geeft u wederom onsamenhangende en vage verklaringen. U zegt dat Ch.(...), voor zover u weet, werd betaald door de benedeleden. Dit komt, zo geeft u aan, misschien door het vertrouwen dat hij in hen stelde. U kunt zich inbeelden dat hij het geld ging aanrekenen, gezien hij het ook nodig had voor zijn familie. U wordt gevraagd waarom u eerder had verklaard dat Ch.(...) voldoende autoriteit had en bij de benedeleden had afgedwongen om hem te betalen. Wederom geeft u zeer vage en onsamenhangende verklaringen. U zegt dat Ch.(...) dat misschien wel tegen hen zei, maar dat u dat niet weet. U denkt dat Ch.(...) werd betaald gezien er een vertrouwensband bestond tussen hem en de benedeleden (CGVS II p. 6). Dat u aanvankelijk zou verklaren dat Ch.(...), gezien de mate van autoriteit die hij had, betaling had afgedwongen maar nadien uw verklaringen slechts aanpast en toegeeft dat u het eigenlijk niet weet is zeer opvallend. Doordat u deze vage en onsamenhangende verklaringen aflegt, ontstaan er reeds vraagtekens bij de door u voorgehouden relatie tussen u en Ch.(...). Verder is het zeer vreemd dat Ch.(...) u vertelde dat er een lijk in zijn koffer lag, maar verder niets meer zei daarover (CGVS p. 14; CGVS II p. 7). Gevraagd waarom Ch.(...) u enkel zei dat er een lijk in zijn koffer lag maar niets meer, geeft u geen overtuigende verklaring. Zo zegt u dat het niet zo is dat hij er niet over wilde praten, maar dat jullie over een ander onderwerp aan het spreken waren. Jullie spraken over zijn achtervolging door de benedeleden en de detectives (CGVS II p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat ook na dit moment Ch.(...) u hier nooit iets meer over vertelde. Dit is opvallend. Dat u verklaart dat Ch.(...) u niets meer zei omdat hij wist dat u gevoelig bent, staat in contrast met het feit dat hij u wel inlichtte over het lijk (CGVS p. 14). Het is evenzeer opvallend dat u hier nooit meer over vroeg. U vroeg hem enkel 'waarom', waarop Ch.(...) antwoordde dat de benedeleden hem dat hadden gevraagd. U stelde geen verdere vragen meer (CGVS p. 14 en CGVS II p. 8 en p. 15). Gevraagd waarom u verder niets meer

vroeg, zegt u dat u het niet weet en dat het misschien door de shock kwam (CGVS II p. 14). Uw weinig informatieve verklaring overtuigt niet. Te meer gezien er verschillende maanden voorbijgingen tijdens de welke u daar nooit meer iets vroeg (CGVS II p. 11). Dat u en Ch.(...) een vertrouwensrelatie kenden maar u niets weet te vertellen over de vrouw in de koffer, noch een overtuigende verklaring geeft voor de reden waarom u er niets meer over weet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS p. 11). Verder is het opvallend dat u zeer weinig weet te vertellen over de achtervolging door de detectives. U weet enkel dat Ch.(...) in zijn auto achtervolgd werd door een andere auto (CGVS II p. 11). U weet niet of Ch.(...) na de eerste fysieke benadering, ooit nog opnieuw werd benaderd door de detectives. U heeft hem hiernaar nooit gevraagd en weet evenmin waarom u dit niet deed (CGVS II p. 12). Dat u zijn vertrouwenspersoon was en jullie moeilijke zaken bespraken met elkaar, maar dat u hem gedurende verschillende maanden geen enkele keer vroeg of de detectives hem nogmaals hadden benaderd is zeer eigenaardig (CGVS II p. 14).

Hier is het ook vreemd dat u niet weet wie de opdrachtgever van de detectives was. U weet zelfs niet of ze voor de bendes of voor de politie werkten (CGVS p. 12). U heeft hier nooit iets over gevraagd. U wordt erop gewezen dat het een groot verschil inhoudt of men gezocht wordt door een privé-persoon of door de politie. U wordt gevraagd of u weet waarom u hiernaar nooit heeft gevraagd. U geeft een antwoord naast de kwestie. U zegt dat detectives geen politiemannen zijn en dat u hen nooit heeft gezien om het onderscheid te kunnen maken (CGVS II p. 10). Dat u zich nooit informeerde over door welke instantie of groep Ch.(...) werd achtervolgd en u hier geen enkele verklaring voor heeft is zeer eigenaardig. Dat u bovendien zo weinig weet te vertellen over de detectives en hieruit blijkt dat dit niet iets was dat u en Ch.(...) met elkaar bespraken, staat in contrast met uw verklaring dat u denkt dat Ch.(...) u zaken toevertrouwde omdat hij dacht dat u hem kon helpen. U denkt dat hij wilde dat hij zich gehoord wilde voelen en dat hij vertrouwen in u zocht (CGVS p. 11). Uw gebrek aan kennis over de situatie met de detectives, zonder enige verduidelijking voor de reden hiervoor, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wanneer u verder wordt gevraagd wat Ch.(...) antwoordde toen de detectives hem opzochten, zegt u dat hij u vertelde dat hij niet had geantwoord. Hij negeerde hen (CGVS p. 12). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u echter niet te weten wat Ch.(...) tegen de detectives had geantwoord op het moment zelf. U weet niet of hij nog iets anders zei (CGVS II p. 9). Uw verklaringen komen niet overeen, wat verder vraagtekens doet rijzen. Dat Ch.(...) bovendien niets zou hebben geantwoord nadat detectives hem zouden hebben aangesproken is zeer opmerkelijk. U wordt er daarom ook op gewezen dat Ch.(...) wel op één of andere manier moet hebben gereageerd toen de detectives voor hem stonden en hem om zijn medewerking vroegen. U geeft geen overtuigend antwoord. U zegt slechts dat hij schrok en niet wist wat te doen (CGVS p. 13). Dat Ch.(...) en de detectives uit elkaar zouden zijn gegaan zonder dat Ch.(...) ook maar iets had geantwoord is opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien legt u ook onsamenhangende verklaringen af over de detectives. Aanvankelijk verklaart u dat vooraleer Ch.(...) u vertelde over de camerabeelden van het slachtoffer, hij u reeds voordien op een andere dag had verteld over de achtervolging door de detectives (CGVS II p. 9 en p. 10). Later, wanneer u op bepaalde zaken wordt gewezen, verklaart u plots dat u niet meer weet of Ch.(...) u het op dezelfde dag vertelde of niet (CGVS II p. 10). Uw onsamenhangende en veranderende verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Gelet op de ernst de belangrijkheid van hetgeen Ch.(...) u vertelde, mag van u redelijkerwijs worden verwacht dat u zich herinnert of u alles op dezelfde dag te weten kwam of niet. Uw onwetendheid hierover doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft de duur van de achtervolging door de detectives bent u eveneens tegenstrijdig. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat de detectives Ch.(...) misschien gedurende een maand lastigvielen (CGVS p. 11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud daarentegen zegt u dat de achtervolgingen gedurende verschillende maanden gebeurden (CGVS II p. 10 en p. 11). Uw verschillende verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder stemmen uw verklaringen betreffende de laatste contacten tussen Ch.(...) en de detectives niet overeen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u op verschillende momenten dat Ch.(...) u had ingelicht dat hij van plan was om te gaan praten met de detectives. U maakte er toen op geen enkel moment gewag van dat hij, na de initiële ontmoeting, effectief met de detectives was gaan praten (CGVS p. 13 en p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud daarentegen, blijkt dat Ch.(...) u had verteld dat hij reeds met de detectives was gaan praten (CGVS II p. 14). Hij lichtte u op voorhand niet in (CGVS II p. 15). U wordt gewezen op uw verklaringen van uw eerste persoonlijke onderhoud. U ontkent dat Ch.(...) u had gezegd dat hij met zijn vader zou gaan praten met de detectives. U herhaalt dat hij met de detectives was gaan praten samen met zijn vader (CGVS II p. 16). Een simpele ontkenning van eerdere verklaringen, zonder meer, kan niet overtuigen. Uw verschillende verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw interview op de DVZ het incident in het destroyer huis midden 2019 situeert

(verklaring volgend verzoek 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u daarentegen dat het incident in november of december plaatsvond (CGVS p. 25). Wanneer u op het verschil in verklaringen wordt gewezen, zegt u slechts dat u misschien een verkeerde berekening had gemaakt of het zich niet meer goed herinnerde (CGVS II p. 16). Gezien het grote verschil in verklaringen en gezien u zich tijdens uw persoonlijk onderhoud ondubbelzinnig specifiek herinnert dat de gebeurtenis in november of december plaatsvond, overtuigt uw verklaring maar weinig. Het verschil in verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over het incident zelf in het destroyer huis. Zo zegt u op de DVZ dat er twee mannen in het huis waren die u aanrandden (verklaring volgend verzoek 17). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat er heel veel mannen waren (CGVS p. 22). Wanneer u wordt gevraagd hoeveel mannen er waren, zegt u dat er vijf of zes mannen waren (CGVS p. 23). Wanneer u op het verschil in uw verklaringen wordt gewezen, zegt u dat u het zich misschien niet meer goed herinnerde tijdens uw interview op de DVZ (CGVS p. 25). Dat u zich dit niet meer zou herinneren, verklaart niet waarom u specifiek verklaarde dat er twee mannen aanwezig waren. Dit is een aanzienlijk verschil met vijf mannen. Uw tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voor zover u zich beroept op de daaropvolgende problemen, die u reeds uiteenzette tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming, dient te worden opgemerkt dat deze reeds ongeloofwaardig werden bevonden door zowel het CGVS als de RvV (CGVS p. 25; CGVS 2013847 beslissing; RvV 27 september 2021, nr. 261128). U diende geen cassatieberoep in. Dat u simpelweg blijft volharden in deze ongeloofwaardig bevonden verklaringen kan niets aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid veranderen. Volledigheidshalve kan hieraan nog worden toegevoegd dat u ook hier tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo zei u op de DVZ dat uw man één week nadat u uw samenwerking met de bende had stopgezet, het incident op de bus meemaakte (verklaring volgend verzoek 17). Op het CGVS daarentegen zegt u tweemaal dat hij het twee maanden nadien meemaakte (CGVS p. 26 en p. 27).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De akte van echtscheiding heeft betrekking op de scheiding tussen u en uw voormalige man, G.(...) G.(...) R.(...). De opsporingsberichten van Ch.(...) hebben betrekking op zijn verdwijning, die niet onmiddellijk wordt betwist. De opsporingsberichten zouden kunnen dienen ter ondersteuning van reeds geloofwaardig bevonden verklaringen, wat bij u niet het geval is. Op basis van de opsporingsberichten in se, waarin enkel de verdwijning van Ch.(...) wordt vermeld zonder meer, kunnen de vaststellingen over uw relaas niet worden gewijzigd. Het bericht van de zus van Ch.(...) heeft betrekking op dat u nog steeds gezocht wordt. De authenticiteit van het bericht kan op geen enkele manier objectief worden nagegaan. Het bericht in se kan de vaststellingen over uw relaas aldus niet wijzigen. Bovendien wordt er in het bericht enkel gezegd dat u wordt gezocht, maar wordt er niet bij vermeld door wie u wordt gezocht. De mail die u stuurde bevat de link van een Facebook profiel, waarop geen relevante informatie kan worden teruggevonden. De namen die u doorgaf in de mail, dragen verder geen bewijswaarde. Hetzelfde geldt voor de foto die u neerlegde, over de welke u zegt dat bendelid E.(...) erop staat. Zelfs al zou dit het geval zijn, verandert dit niets aan de vaststellingen over uw relaas. Op basis van de foto van de openbare aanklager, die uw ex-schoonbroer zou zijn, komt u evenmin in aanmerking voor internationale bescherming. U verklaart dat u deze man niet vertrouwt en daardoor niet naar de politie kon gaan (verklaring volgend verzoek 19). Gezien u uw relaas echter niet aannemelijk heeft gemaakt, kan deze foto niets aan de reeds gedane vaststelling wijzigen. De klacht die u in België indiende heeft betrekking op een incident dat u hier meemaakte met een inwoner van het centrum. De feiten hebben verder geen betrekking op uw asiëldossier.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is

derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van

mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vrees vermoord te zullen worden door bendeleden van MS-13 omwille van haar geheime relatie met C. en omwille van haar abrupte stopzetting van de samenwerking met de bendeleden vermits (a) zij vage en onsamenhangende verklaringen aflegt over de reden waarom C. werd betaald door de bendeleden en er reeds vraagtekens rijzen bij de door haar voorgehouden relatie met C., (b) het niet aannemelijk is dat C. – in het kader van zijn vertrouwensrelatie met verzoekster – haar zou hebben verteld over een lijk in zijn koffer, doch verzoekster verder niets kon vertellen over deze vrouw, (c) verzoekster zeer weinig weet te vertellen over de achtervolging van C. door detectives, niet weet wie de opdrachtgever was van de detectives, niet-overtuigende en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over de interactie tussen C. en de detectives, over de detectives zelf en de duur van de achtervolging door de detectives, (d) verzoekster eveneens

tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegt over het tijdstip waarop het incident in het *destroyer* huis zou hebben plaatsgevonden en over het incident zelf;

(ii) wat betreft de hierop volgende problemen met de bende MS-13 dient te worden vastgesteld dat verzoekster deze reeds heeft uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en deze reeds ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en de Raad; door het simpelweg volharden in deze ongeloofwaardig bevonden verklaringen kan verzoekster de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet ombuigen, te meer daar zij bijkomende tegenstrijdige verklaringen aflegt over de tijdspanne tussen haar stopzetting van de samenwerking met de bendeleden enerzijds en de problemen van haar ex-partner anderzijds;

(iii) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iv) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster voert aan te vrezen te worden vermoord door bendeleden van MS-13 omwille van haar geheime relatie met C. en omwille van haar abrupte stopzetting van de samenwerking met de bendeleden. Verder verwijst verzoekster naar de problemen die haar ex-partner in januari 2020 kende met twee bendeleden en ten gevolge waarvan haar hele gezin werd bedreigd.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vrees om vermoord te worden door bendeleden van de MS-13 omwille van haar band met C. en haar abrupte stopzetting van de samenwerking. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) zij vage en onsamenhangende verklaringen aflegt over de reden waarom C. werd betaald door de bendeleden en er reeds vraagtekens rijzen bij de door haar voorgehouden relatie met C., (b) het niet aannemelijk is dat C. – in het kader van zijn vertrouwensrelatie met verzoekster – haar zou hebben verteld over een lijk in zijn koffer, doch verzoekster verder niets kon vertellen over deze vrouw, (c) verzoekster zeer weinig weet te vertellen over de achtervolging van C. door detectives, niet weet wie de opdrachtgever was van de detectives, niet-overtuigende en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over de interactie tussen C. en de detectives, over de detectives zelf en de duur van de achtervolging door de detectives, (d) verzoekster eveneens tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegt over het tijdstip waarop het incident in het *destroyer* huis zou hebben plaatsgevonden en over het incident zelf.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het

komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Verzoekster poogt in het verzoekschrift de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te vergoelijken, stellende dat zij op verschillende tijdstippen ondervraagd werd en dit onvermijdelijk tot grote verschillen kan leiden, alsook dat de feiten waarover zij ondervraagd werd zich meer dan drie jaar geleden hebben afgespeeld. Verzoekster verwijst tevens naar haar moeizame situatie in België, de stress en onzekerheid. De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, *quon non in casu* zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Het tijdsverloop sinds de beweerde feiten en/of de stresserende ervaring vormen op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoeksters ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen immers, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift.

Verzoekster betoogt voorts in het verzoekschrift dat het niet verwonderlijk is dat zij niet volledig op de hoogte is van de activiteiten van C. aangezien zij geen betrokken partij was. Zij vervolgt dat het logisch is dat C. geen open boek was, doch haar (deels) zaken toevertrouwde omdat hij steun en vertrouwen bij haar zocht. Verzoekster meent dat zij tijdens de persoonlijke onderhouden zelf een aantal zaken aanvulde op basis van de vermoedens die zij had over hetgeen C. deed, hetgeen echter niet betekent dat er sprake is van een vaagheid of een onsamenhangendheid waaruit de ongeloofwaardigheid van haar relaas zou volgen. De Raad stelt vast dat verzoekster met dit betoog zich louter beperkt tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig, alsook tegenstrijdig bevonden verklaringen. Dit kan evenwel bezwaarlijk als een dienstig verweer worden bestempeld en verzoekster slaagt er dan ook niet in om de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Aangaande het incident waarvan verzoekster slachtoffer zou zijn geworden in het 'destroyer huis', voert zij in het verzoekschrift aan dat uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat zij hevig emotioneel reageerde toen dit incident ter sprake kwam en dat de emotionaliteit van haar reactie de waarachtigheid van het incident bewijst. Zij meent ook dat haar, in deze context, niet kan worden verweten dat zij niet de precieze datum van het incident kan geven.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat verzoekster op verschillende tijdstippen tijdens deze gehoren emotioneel reageerde en niet enkel wanneer dit incident ter sprake kwam, maar ook wanneer het over andere zaken ging (vb. administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22 november 2022, (hierna: CGVS I), p. 9, p. 14 en administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23 januari 2023 (hierna: CGVS II), p. 18). Er kan worden aangenomen dat bepaalde gebeurtenissen of herinneringen op verzoekster een grote indruk hebben nagelaten, maar er kan niet worden aangenomen dat de mate waarin verzoekster emotioneel reageert op het vertellen van een bepaalde gebeurtenis, automatisch met zich meebrengt dat de gebeurtenis zoals deze verteld wordt, als geloofwaardig moet worden beschouwd.

Vervolgens benadrukt de Raad dat uit het voorgaande en uit de motieven van de bestreden beslissing volgt dat verzoekster er niet in slaagt haar relatie met C., diens betrokkenheid bij de bende MS-13 en de hieraan verbonden achtervolging door detectives aannemelijk te maken. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters eigen problemen met de bende MS-13 omwille van deze relatie met C. Hoe dan ook dient te worden onderstreept dat van een verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoeksters beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijken dat traumatische ervaringen haar zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens de persoonlijke onderhouden in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen

en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoekster op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband. Zelfs al zou worden aangenomen dat verzoekster in het verleden geconfronteerd zou zijn geweest met fysiek en/of seksueel geweld, dient te worden opgemerkt dat zij de voorgehouden feiten in het 'destroyer huis' met bendeleden niet aannemelijk maakt. Het enkele feit dat verzoekster emotioneel werd tijdens haar persoonlijke onderhoud kan geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing pertinent vastgestelde ongeloofwaardigheden, tegenstrijdigheden en niet-aannemelijkheden.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in wezen tot het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.2.2. Verzoekster verwijst tevens naar de problemen die haar ex-man in El Salvador kreeg met bendeleden van de MS in januari 2020 en waarbij het gehele gezin zou zijn bedreigd.

De Raad wijst er in dit verband echter op dat verzoekster deze problemen reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Deze problemen werden in 's Raads arrest nr. 261 128 van 27 september 2021 ongeloofwaardig bevonden. Verzoekster ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde.

Het louter verwijzen naar elementen die in het verleden niet geloofwaardig werden bevonden, volstaat niet om de vroegere geloofwaardigheidsbeoordeling om te buigen.

2.3.4.2.3. In het voorliggende verzoekschrift kaart verzoekster vervolgens nog haar persoonlijke kwetsbaarheid aan als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen. Zij verwijst hierbij in het bijzonder naar het feit dat zij bij een terugkeer naar El Salvador dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen vrouwen is genormaliseerd.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht, blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging of ernstige schade waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen, enkel en alleen omdat zij vrouw is. Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een vrouw is, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico in hoofdte van verzoekster vast te stellen. De verzoekster om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort zij tot een specifieke sociale groep, dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. Dit wordt tevens bevestigd in de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van 15 maart 2016 waarin staat te lezen: *"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds"* (p. 38). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. De vrees van verzoekende partijen moet bijgevolg geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. Gelet op haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en bij gebrek aan andere elementen, slaagt verzoekster er evenwel niet in zulk risico te concretiseren dan

wel aannemelijk maken. Ook met de loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon slaagt zij er niet in om een vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen en het feit dat zij niet bemiddeld is, merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud volgt dat zij nog dagelijks contact onderhoudt met haar moeder – zij het dat zij aangeeft dat haar moeder met gezondheidsproblemen kampt – en soms contact onderhoudt met enkele kennissen (administratief dossier, CGVS d.d. 22 november 2022, p. 4-5). Derhalve kan worden vastgesteld dat verzoekster in El Salvador over een (familiaal) netwerk beschikt. In de mate dat verzoekster zich in het verzoekschrift de vraag stelt naar tewerkstellingsperspectieven, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen of kunnen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag of verzoekster in El Salvador kan werken, zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

2.3.4.3. Verder merkt de commissaris-generaal nog pertinent op als volgt:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden

aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster brengt geen concreet verweer bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.4. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen. Te dezen staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt:

“De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De akte van echtscheiding heeft betrekking op de scheiding tussen u en uw voormalige man, G.(...) G.(...) R.(...). De opsporingsberichten van Ch.(...) hebben betrekking op zijn verdwijning, die niet onmiddellijk wordt betwist. De opsporingsberichten zouden kunnen dienen ter ondersteuning van reeds geloofwaardig bevonden verklaringen, wat bij u niet het geval is. Op basis van de opsporingsberichten in se, waarin enkel de verdwijning van Ch.(...) wordt vermeld zonder meer, kunnen de vaststellingen over uw relaas niet worden gewijzigd. Het bericht van de zus van Ch.(...) heeft betrekking op dat u nog steeds gezocht wordt. De authenticiteit van het bericht kan op geen enkele manier objectief worden nagegaan. Het bericht in se kan de vaststellingen over uw relaas aldus niet wijzigen. Bovendien wordt er in het bericht enkel gezegd dat u wordt gezocht, maar wordt er niet bij vermeld door wie u wordt gezocht. De mail die u stuurde bevat de link van een Facebook profiel, waarop geen relevante informatie kan worden teruggevonden. De namen die u doorgaf in de mail, dragen verder geen bewijswaarde. Hetzelfde geldt voor de foto die u neerlegde, over de welke u zegt dat bendelid E.(...) erop staat. Zelfs al zou dit het geval zijn, verandert dit niets aan de vaststellingen over uw relaas. Op basis van de foto van de openbare aanklager, die uw ex-schoonbroer zou zijn, komt u evenmin in aanmerking voor internationale bescherming. U verklaart dat u deze man niet vertrouwt en daardoor niet naar de politie kon gaan (verklaring volgend verzoek 19). Gezien u uw relaas echter niet aannemelijk heeft gemaakt, kan deze foto niets aan de reeds gedane vaststelling wijzigen. De klacht die u in België indiende heeft betrekking op een incident dat u hier meemaakte met een inwoner van het centrum. De feiten hebben verder geen betrekking op uw asioldossier.”

De Raad treedt voormelde pertinente vaststellingen bij, die door verzoekster op generlei concrete wijze worden weerlegd in onderhavig verzoekschrift.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.5.2. Waar verzoekster de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, stelt niet bemiddeld te zijn en wijst op socio-economische overwegingen, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

De toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist aldus de aanwezigheid en gedraging van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek en individueel van aard zijn.

Ten slotte merkt de Raad op dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de mate dat verzoekster zich in het verzoekschrift de vraag stelt naar huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, herhaalt de Raad dat blijkt dat verzoekster over een zeker netwerk beschikt in El Salvador, alsook dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen of kunnen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag of verzoekster in El Salvador kan werken, zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige*

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” en “*In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS twee maal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET